

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Czajkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Leszek Bosek

SSN Tomasz Demendecki

w sprawie z odwołania E. B.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2019 z dnia 13 lutego 2019 r.

w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
dziewięć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.,
ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 377

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 27 września 2019 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr (...)/2019 z dnia 13 lutego 2019 r.,
działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej
Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 84 ze zm., dalej: ustawa
o KRS), postanowiła:

1. przedstawić Prezydentowi RP wniosek o powołanie Pani J. B., Pana M. D.,
Pana R. D., Pani B. K., Pana J. P., Pani B. S., Pana Ł. S., Pana P. S. i Pana M. W.
do pełnienia urzędu na dziewięć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie
Okręgowym w K.;

2. nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie Pani D. B., Pana
M. B., Pani E. B., Pani A. C., Pana K. C., Pana G. I., Pani J. K., Pana R. K., Pani K.
K., Pani B. K., Pani E. Ł., Pana M. O., Pani E. S., Pani A. S., Pani M. S., Pana M.

S., Pani E. W., Pani J. W., Pani M. W., Pani A. W. do pełnienia urzędu na dziewięć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.

Na posiedzeniu w dniu 11 lutego 2019 r. wyznaczony przez Przewodniczącego zespół członków KRS zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, przeanalizował je, omówił wszystkich kandydatów, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie.

W wyniku głosowania zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu Krajowej Radzie Sądownictwa na dziewięć wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.: Pani E. B., Pana M. D., Pana R. D., Pana R. K., Pani E. Ł., Pana J. P., Pani A. S., Pani M. W. i Pani A. W. Wniosek taki, w ocenie zespołu, był w pełni uzasadniony treścią załączonych ocen kwalifikacyjnych, informacjami dotyczącymi posiadanego przez kandydatów doświadczenia zawodowego, opiniami służbowymi oraz uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego.

Jak wynika z uchwały KRS, przedstawiając powyższe, zespół kierował się dyspozycją art. 35 ustawy o KRS, zgodnie z którym, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, przy ustalaniu kolejności na liście kierując się przede wszystkim oceną ich kwalifikacji, a ponadto uwzględniając doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

W uzasadnieniu stanowiska zespół podkreślił m.in., że rekomendowani kandydaci posiadają wieloletnie doświadczenie zawodowe, zdobyte zarówno podczas orzekania w sądach rejonowych, jak i w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w K., otrzymali pozytywne opinie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...), a także stale pogłębiają posiadaną wiedzę, uczestnicząc w różnicowanych formach doskonalenia zawodowego.

Podjmując uchwałę nr (...)/2019, KRS wzięła pod uwagę, że wszyscy kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 63 § 1 i § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2019 r., poz. 52 ze zm.).

Zgodnie z treścią uchwały, dokonując oceny kandydatów, Rada kierowała się także kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, w tym: ocenami kwalifikacyjnymi, doświadczeniem zawodowym kandydatów, a także opiniami przełożonych.

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności spraw KRS uznała, że Prezydentowi RP zostanie przedstawiony wniosek o powołanie: Pani J. B., Pana M. D., Pana R. D., Pani B. K., Pana J. P., Pani B. S., Pana Ł. S., Pana P. S. i Pana M. W. do pełnienia urzędu na dziewięć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.

W dalszej części uzasadnienia uchwały opisano szczegółowo wykształcenie, dotychczasowy przebieg kariery zawodowej, osiągnięcia ww. kandydatów i wskazano, że przy podejmowaniu decyzji KRS kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów.

W ocenie KRS, osoby przedstawione do powołania posiadają rozległą wiedzę, popartą dużym doświadczeniem zawodowym, a wysokie kwalifikacje merytoryczne znajdują odzwierciedlenie w ocenach ich pracy oraz opiniach służbowych. Ponadto, wybrani kandydaci uczestniczyli w różnych formach doskonalenia zawodowego - studiach podyplomowych, licznych szkoleniach i konferencjach naukowych, w tym zorganizowanych przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury.

KRS podkreśliła, że pozostali kandydaci posiadają odpowiednie kwalifikacje zawodowe, uprawniające do ubiegania się o urząd sędziego sądu okręgowego, jednak - w świetle wszystkich kryteriów wyboru - nie okazali się kandydatami lepszymi niż osoby przedstawione do powołania. Następnie, w dalszej części uchwały, opisano szczegółowo wykształcenie, dotychczasowy przebieg kariery zawodowej oraz osiągnięcia tychże nieprzedstawionych (wskazanych w pkt 2 uchwały KRS) kandydatów, w tym odwołując się.

Wskazano, że E. B. urodziła się 12 lipca 1977 r. w K. W 2001 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) w K. z oceną bardzo dobrą, uzyskując tytuł magistra. Od 11 września do 28 września 2002 r., od 1 października do 30 grudnia 2002 r., od 2 stycznia do 30 marca 2003 r., od 1 kwietnia do 28 czerwca 2003 r. pracowała jako referent-stażysta w Sądzie Okręgowym w W. Od 1

sierpnia do 14 listopada 2004 r. pracowała jako asystent sędziego w Sądzie Okręgowym w K. Po odbyciu początkowo pozaetatowej, a następnie etatowej aplikacji sądowej w okręgu Sądu Okręgowego w K., w 2006 r. złożyła egzamin sędziowski z łącznym wynikiem bardzo dobrym. Z dniem 17 maja 2007 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w B. Postanowieniem Prezydenta RP z dnia 28 kwietnia 2009 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego tego Sądu. W latach 2016-2017 orzekała, w ramach jednodniowych delegacji, w Sądzie Okręgowym w K. Z dniem 15 lutego 2017 r. została przeniesiona na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w K. Orzekała w I Wydziale Cywilnym, przy czym do 14 kwietnia 2017 r. została delegowana do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Rejonowym w B. Od 15 września 2017 r. do 14 marca 2018 r. i od 3 kwietnia 2018 r. do 30 września 2018 r. została delegowana przez Ministra Sprawiedliwości do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w K. Delegacja została przedłużona do 31 marca 2019 r. Orzeka w I Wydziale Cywilnym. Pani sędzia jest autorką publikacji prawniczej. Brała udział w licznych szkoleniach zawodowych, zorganizowanych m.in. przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury, i w konferencjach.

Ocenę kwalifikacji Pani E. B. sporządziła Pani B. P. - wizytator ds. cywilnych Sądu Okręgowego w K., która wyraziła pogląd, że kandydatka osiąga bardzo dobre wyniki w zakresie liczby załatwień, jak i w zakresie stabilności orzecznictwa, bardzo szybko i sprawnie podejmuje pierwsze czynności po wpłynięciu pozwu, wzorcowo wydaje zarządzenia dotyczące przygotowania pierwszej rozprawy, która ma różnicowany przebieg. Wszystkie zarządzenia w sprawach przygotowywane są bardzo starannie. Wnioski o zabezpieczenie rozpoznawane są co prawda po upływie 7-dniowego terminu, jednakże bez zbędnej zwłoki. Uzasadnienia są obszernie, szczegółowe. Ustalenia stanów faktycznych, co potwierdza także orzecznictwo sądu okręgowego, są precyzyjne i odpowiednie. Uzasadnienia orzeczeń sporządzane są w sposób świadczący, że kandydatka posiada bardzo dobrą znajomość orzecznictwa Sądu Najwyższego, jak też swobodnie odwołuje się do literatury prawniczej. Terminowość ich sporządzania jest dobra. W ocenie sędzi wizytator opiniowana zasługuje na ocenę bardzo dobrą i jest wartościową kandydatką na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w K.

Pomimo wystarczających kwalifikacji zawodowych, osoby wymienione w pkt 2 uchwały KRS nie uzyskały tak dużego poparcia Rady, jak osoby przedstawione do powołania. Wprawdzie zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa zwrócił uwagę na: odwołującą się, Pana R. K., Panią E. Ł., Panią A. S., Panią M. W. i Panią A. W., jednak - w ocenie Rady - osoby te nie były najlepszymi kandydatami w procedurze nominacyjnej. W sytuacji tak licznej grupy uczestników postępowania, chętnych do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., spełniających formalnie wszystkie kryteria wyboru, zadaniem Rady było przeprowadzenie weryfikacji i dokonanie wyboru tych osób, które spełniają wszystkie kryteria - oceniane łącznie - najpełniej i w najwyższym stopniu. KRS, wskazała iż, nie mogła pominąć, że Pani E. Ł. i Pani A. S. otrzymały, wprawdzie podobnie jak Pani J. B. i Pani B. S., pozytywną ocenę kwalifikacji, jednak Pani J. B. legitymuje się nie tylko dłuższą, ale i - podobnie jak Pani B. S. - bardziej zróżnicowaną praktyką zawodową. Odwołująca się, która uzyskała bardzo dobrą ocenę swoich kwalifikacji, posiada natomiast krótszy - tak jak Pani M. W., której kwalifikacje zostały ocenione na ocenę więcej niż dobrą, staż zawodowy niż osoby przedstawione do powołania. Pani A. W. i Pan R. K., którzy także otrzymali bardzo dobre oceny swoich kwalifikacji, jako posiadający najdłuższą - spośród uczestników postępowania - praktykę zawodową, nie wyróżniali się jednak, zdaniem Rady, na tyle bardziej zróżnicowanym doświadczeniem orzecznictwem, aby uznać, że byli lepszymi kandydatami niż osoby przedstawione do powołania. Konkurs obejmował dziewięć wolnych stanowisk sędziowskich i w związku z tym Rada mogła dokonać wyboru jedynie dziewięciu spośród dwudziestu dziewięciu osób.

W ocenie KRS, Pani J. B., Pan M. D., Pan R. D., Pani B. K., Pan J. P., Pani B. S., Pan Ł. S., Pan P. S. i Pan M. W. to najlepsi kandydaci w procedurze nominacyjnej, posiadają kwalifikacje merytoryczne oraz długoletnie doświadczenie zawodowe, a także wszechstronną, stale pogłębianą wiedzę prawniczą, którą umiejętnie wykorzystują w praktyce zawodowej, dające rękojmię należytego wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.

KRS w dalszej części uzasadnienia uchwały wskazała, że uwzględniła także opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i ocenę Zgromadzenia Przedstawicieli

Sędziów Apelacji (...). Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) na posiedzeniu 4 października 2018 r. zaopiniowało pozytywnie wszystkich kandydatów, biorących udział w procedurze konkursowej.

Na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) w dniu 22 października 2018 r. oddano na odwołującą się 36 głosów „za” i 38 głosów „przeciw”.

KRS podkreśliła, że nie pominęła wyników głosowania Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...), jednakże w procedurze konkursowej nie były one kryterium decydującym o wyborze najlepszych kandydatów, wobec ich dorobku zawodowego i zdobytych kwalifikacji po złożeniu egzaminów zawodowych. Wszyscy uczestnicy postępowania uzyskali pozytywne opinie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i posiadają odpowiednie doświadczenie zawodowe oraz otrzymali oceny kwalifikacyjne wskazujące, że spełniają wymogi formalne do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego. Rada uznała, że odnośnie do: Pana R. D., Pani B. K., Pani B. S., Pana Ł. S., Pana P. S. i Pana M. W. wyniki głosowania Zgromadzenia nie były w pełni miarodajne, zważywszy na legitymowanie się przez te osoby ocenami kwalifikacyjnymi, potwierdzającymi ich rzetelną, wieloletnią praktykę zawodową oraz umiejętności predestynujące do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.

W trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 13 lutego 2019 r. na odwołującą się - Panią E. B. - oddano 4 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym”, w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

W ostatnim akapicie uzasadnienia swojej uchwały, KRS podkreśliła, że o przedstawieniu Prezydentowi RP kandydatów wymienionych w pkt 1 uchwały zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności wieloletnie doświadczenie zawodowe, oceny ich kwalifikacji oraz opinie służbowe, a także pozytywne opinie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz przypomniła, że procedura konkursowa dotyczyła tylko dziewięciu wolnych stanowisk sędziowskich, zatem Rada mogła dokonać wyboru tylko dziewięciu spośród dwudziestu dziewięciu osób.

Odwołaniem z dnia 12 marca 2019 r. Pani E. B. zaskarżyła ww. uchwałę KRS w części, tj. w pkt 1 w zakresie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie Pani J. B., Pana M. D., Pana R. D., Pani B. K., Pana J. P., Pani B. S., Pana Ł. S., Pana P. S. i Pana M. W. do pełnienia urzędu na dziewięć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K. oraz w pkt 2 w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie odwołującej się do pełnienia urzędu na dziewięć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.

Zaskarżonej uchwale zarzuciła sprzeczność z prawem polegającą na naruszeniu:

1. przepisu art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP i art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o KRS poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na nieprzedstawianiu Prezydentowi RP wniosku o powołanie odwołującej się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K. i w konsekwencji pozbawienie jej prawa do równego traktowania i dostępu do stanowiska wyższego rzędu na jednakowych zasadach jak innych sędziów sądów powszechnych,

2. przepisu art. 35 ust. 1 i 2 w zw. z art. 33 ust. 1 w zw. art. 42 ust. 1 ustawy o KRS poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na nieuzasadnionym nieuwzględnieniu Stanowiska Zespołu Członków KRS w przedmiocie rekomendacji odwołującej się na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K. oraz niesporządzeniu uzasadnienia uchwały w tym zakresie w sposób umożliwiający jej weryfikację,

3. przepisu art. 33 ust. 1 ustawy o KRS poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na braku wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy w szczególności niedokonanie oceny całościowej kandydatury wynikającej z łącznego zastosowania wszystkich kryteriów w tym m.in. wyniku ukończenia studiów, wyniku egzaminu sędziowskiego, oceny kwalifikacyjnej, pełnienia obowiązków sędziego w ramach długotrwałej delegacji w Sądzie Okręgowym, lecz dowolne i niejednolite przyjęcie wybranego kryterium „stażu pracy” oraz „różnicowanej praktyki zawodowej” jako decydującego,

4. przepisu art. 42 ust. 1 w zw. z art. 44 ust. 1 ustawy o KRS poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na sporządzeniu uzasadnienia zaskarżonej uchwały w sposób uniemożliwiający jej weryfikację, niezawierający szczegółowej analizy kryteriów ocen kandydatów a w konsekwencji niewyjaśniający istoty decyzji, podanie okoliczności, które mają uzasadniać wybór najlepszych kandydatów, w sposób ogólnikowy i lakoniczny, przy braku dokładnego omówienia walorów tych kandydatów z wymienieniem pozytywnych cech ich wyróżniających w sposób umożliwiający odwołującej się porównanie własnej kandydatury.

Odwołująca się wniosła o uchylenie uchwały KRS w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania przez Krajową Radę Sądownictwa.

W uzasadnieniu odwołania wskazano m.in., że jak wynika z przepisu art. 60 Konstytucji RP obywatele polscy korzystający z pełni praw publicznych mają prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach; wszyscy są wobec prawa równi; wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne (art. 32 ust. 1 Konstytucji RP).

Zdaniem odwołującej się zaskarżona uchwała nie zawiera jakiegokolwiek uzasadnienia przyczyn niepodzielenia przez KRS stanowiska własnego Zespołu. W szczególności w zaskarżonej uchwale KRS nie wskazano, aby Zespół przy przyjęciu Stanowiska kierował się nieprawidłowymi, pozaustawowymi kryteriami, wprost przeciwnie, w uzasadnieniu uchwały wskazano iż Zespół kierował się dyspozycją art. 35 ustawy o KRS. W ocenie odwołującej się, w przypadku, kiedy KRS, powołując się na ten sam przepis art. 35 ustawy o KRS wyprowadza z niego zupełnie inne wnioski w zakresie stwierdzenia, którzy kandydaci spełniają w najwyższym stopniu kryteria wyboru, winno to znaleźć szerokie odzwierciedlenie w uzasadnieniu uchwały KRS. Odwołująca się podniosła, że w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały brak wskazania jakichkolwiek ewentualnych uchybień jakich miałyby dopuścić się Zespół przy stosowaniu przepisu art. 35 ustawy o KRS oraz pogłębionego stanowiska wyjaśniającego pominięcie Stanowiska Zespołu w zakresie nie tylko odwołującej się, ale jeszcze pięciu innych osób. W odwołaniu podkreślono, że jakkolwiek art. 35 ust. 2 ustawy o KRS nie odnosi się bezpośrednio do Rady, jako organu podejmującego uchwałę, lecz do Zespołu, to jednak Rada,

podejmując następnie (po otrzymaniu stanowiska Zespołu) *in gremio* uchwałę, rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie (art. 37 ust. 1 ustawy o KRS) i jest oczywiste, że wymaganie wszechstronnego rozważenia sprawy obejmuje także ocenę prawidłowości stosowania przez Zespół dyspozycji art. 35 ust. 2 ustawy o KRS.

Ponadto, w ocenie odwołującej się, w odniesieniu do treści przepisu art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, uzasadnienie zaskarżonej uchwały nie pozwala na uznanie, że Rada przy ocenie poszczególnych kandydatów biorących udział w procedurze konkursowej na wolne stanowisko sędziowskie, spełniła wymaganie wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, przy zastosowaniu do wszystkich kandydatów przejrzystych, jednolitych i sprawiedliwych kryteriów, lecz kierowała się, i to niekonsekwentnie, jedynie kryterium długości stażu zawodowego. W odwołaniu podniesiono, że w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały nie odniesiono się zaś w żaden sposób do kwalifikacji zgłoszonych kandydatów, w tym odwołującej się, w aspekcie innych niż staż pracy, kryteriów, w tym oceny kwalifikacyjnej, oceny na dyplomie ukończenia studiów prawniczych czy oceny z egzaminu zawodowego. Odwołująca się wskazała, że z tego względu niemożliwe jest merytoryczne odniesienie się do zaskarżonej uchwały w tym zakresie.

W uzasadnieniu odwołania stwierdzono również, że w sytuacji gdy kilka osób ubiega się o jedno wakujące stanowisko sędziowskie, obowiązkiem KRS jest wyjaśnienie, jakie kryteria ocenne brała pod uwagę przy wyborze najlepszego - jej zdaniem - kandydata pretendującego do objęcia tego stanowiska, a zakres rozważań Rady poświęconych analizie pozostałych kandydatów może być zróżnicowany w zależności od okoliczności konkretnego przypadku, przy czym powinien on być szerszy w stosunku do kandydatów o zbliżonej sytuacji faktycznej, lokujących się blisko granicy rozdzielającej kandydatury „zwycięskie” od „przeegranych”.

Zdaniem odwołującej się przyjęta konstrukcja uzasadnienia zaskarżonej uchwały uniemożliwia jej właściwą kontrolę w zakresie dopełnienia przez KRS obowiązku rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, bowiem nie

zawiera szczegółowej oceny osób przedstawionych Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie.

Dnia 26 kwietnia 2019 r. KRS w odpowiedzi na odwołanie wniosła o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie może odnieść zamierzonego przez odwołującą skutku.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. pierwsze ustawy o KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały KRS z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał KRS dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych.

Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał KRS sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP (tak wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06), która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Nie ulega wątpliwości konkursowy charakter procedury wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa, która ma prowadzić do wyłonienia najlepszego kandydata. Z dotychczasowej, jednolitej linii orzeczniczej wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. wyroki Sądu

Najwyższego: z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z dnia 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydatur na sędziego.

Zatem w przypadku dochowania przez Radę procedur ustawowych, Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny dlaczego te, a nie inne kryteria, miały charakter decydujący o danym rozstrzygnięciu. W szczególności, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej ocenie poszczególni kandydaci nie wykazują różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16). Sąd Najwyższy nie może zastępować KRS w wyborze najlepszych kandydatów, gdyż nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2014 r., III KRS 43/14).

Analiza treści uzasadnienia odwołania wskazuje, że odwołująca się neguje wyniki oceny niektórych kandydatur w zestawieniu z oceną (subiektywną) własnej osoby. Jakkolwiek odwołująca się ma prawo do takiej oceny, to jednak uprawnieniem KRS, którego źródłem jest Konstytucja i ustawa, jest podejmowanie decyzji w przedmiocie finalnej oceny i wyboru zgłoszonych na dane stanowisko sędziowskie kandydatów. Żaden organ, w tym Sąd Najwyższy, nie może KRS w tej kompetencji zastępować, a rola kontrolna tego Sądu musi być ograniczona jedynie do kwestii zgodności uchwały z prawem, co *expressis verbis* wynika z treści art. 41 ust. 1 ustawy o KRS. Samo subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi więc podstawy odwołania od uchwały o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wolne stanowisko sędziowskie (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2016 r., III KRS 5/16).

Z orzecnictwa Sądu Najwyższego wynika, że doświadczenie zawodowe stanowi bardzo istotne kryterium, jakie KRS powinna brać pod uwagę przy ocenie kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie. Nie jest to jednak jedyne kryterium, jakie uwzględnia Rada podejmując decyzję o wyborze. Ponadto, żadne z kryteriów przyjętych przez KRS przy ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego nie

ma charakteru wiążącego, a decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zestawienia tych kryteriów (wyrok Sądu Najwyższego: z dnia 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko że, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, KRS rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie. Wyłonienie kandydata, który ma zostać przedstawiony do nominacji sędziowskiej nie ma cech bezpośredniej rywalizacji poszczególnych kandydatów między sobą. Nie chodzi o szczegółowe porównanie każdego z każdym, tak żeby ważone były cechy kandydata przedstawionego z każdym z tych, którzy nie przeszli procedury z pozytywnym skutkiem. Ostateczne stanowisko Rady, któremu daje wyraz uchwała, odzwierciedla sumę wielu cech każdego z kandydatów dającą obraz jednego, jako „najlepszego” ze wszystkich (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 2013 r., III KRS 212/13; z dnia 24 września 2014 r., III KRS 43/14; z dnia 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Sąd Najwyższy natomiast nie zastępuje Krajowej Rady Sądownictwa w jej kompetencjach do rozpatrzenia i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego, a zatem nie może przeprowadzać ponownej weryfikacji kwalifikacji profesjonalnych lub przydatności kandydata do pełnienia urzędu sędziego, gdyż nie ma uprawnień do merytorycznego weryfikowania spełnienia kryteriów dostępu do służby sędziowskiej wymaganych od kandydata na wolne stanowisko sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2014 r., III KRS 69/14).

Tym samym, ocena przydatności kandydata należy do KRS, a jeżeli została dokonana przy pomocy właściwych kryteriów i nie doszło do naruszenia przepisów postępowania mogących mieć wpływ na jego wynik, Sąd Najwyższy jedynie sprawdza, czy przy użyciu tych kryteriów Rada nie przekroczyła granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12). KRS może różnicować ocenę kandydatów w zależności od charakteru i wagi doświadczenia zawodowego istotnego dla pełnienia urzędu sędziego.

Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ponadto, że w przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 9/11; z dnia 27

sierpnia 2014 r., III KRS 36/14). Jednakże niezaprezentowanie w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki kandydatów, których Rada postanowiła nie przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego nie powoduje, że uchwała jest sprzeczna z prawem (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 czerwca 2013 r., III KRS 201/13; z dnia 27 sierpnia 2014 r., III KRS 38/14).

Odwołująca się nie wykazała sprzeczności uchwały z prawem. Podstawę do zaskarżenia uchwały KRS stanowi faktyczna sprzeczność skonkretyzowanych przepisów prawa z uchwałą, a nie polemika z jej treścią oparta w istocie o pryzmat ustaleń faktycznych. Nie można bowiem skutecznie dowodzić błędu w subsumpcji przez kwestionowanie prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2001 r., V CKN 510/00). Zarzut naruszenia prawa nie może służyć do pośredniego kwestionowania ustaleń faktycznych ani nie może się opierać na własnej wersji stanu faktycznego.

Reasumując, w sprawie nie doszło do naruszenia art. 60 i art. 32 ust. 1 Konstytucji RP i art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o KRS w sposób wskazany przez odwołującą się, gdyż KRS uprawniona jest do doboru kryteriów oceny kandydatów w danej procedurze nominacyjnej i ustalania hierarchii ważności tych kryteriów z punktu widzenia potrzeb danego przypadku. Nie sposób uznać za zasadny zarzut naruszenia tychże przepisów poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie odwołującej się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.

Niezasadny jest zarzut naruszenia przepisu art. 35 ust. 1 i 2 w zw. z art. 33 ust. 1 w zw. art. 42 ust. 1 ustawy o KRS poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na nieuzasadnionym nieuwzględnieniu stanowiska Zespołu Członków KRS w przedmiocie rekomendacji odwołującej się na stanowisko sędziego. Rada nie jest związana rekomendacjami zespołu. Zespół przeprowadza wstępną weryfikację kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie i przygotowuje, w oparciu o tę weryfikację, stanowisko dotyczące rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur przez KRS. Jednakże, w następnej kolejności wszystkie zgłoszone kandydatury rozważa i ocenia na posiedzeniu Rada i ostatecznie to właśnie KRS, po przeprowadzeniu głosowania nad wszystkimi kandydaturami, podejmuje

uchwałę o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na stanowiska sędziowskie tych kandydatów, którzy uzyskali wymaganą bezwzględną większość głosów. Raz jeszcze podkreślić należy, że członków KRS nie wiąże stanowisko zespołu. Rada po rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, kierując się kryteriami ustawowymi, ma prawo tego stanowiska nie podzielić. Gdyby przyjąć odmiennie, zbędne byłoby dokonywanie jakiejkolwiek weryfikacji kandydatów przez KRS, która jedynie powielałaby w uchwale stanowisko wyrażone przez zespół.

Za niezasadne należy uznać również, podnoszone w kontekście art. 35 ust. 1 i 2 w zw. z art. 33 ust. 1 w zw. art. 42 ust. 1; art. 33 ust. 1; art. 42 ust. 1 w zw. z art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, zarzuty odwołującej się, że KRS dokonała rozpatrzenia i oceny jej kandydatury, w sposób niewszechstronny, w szczególności poprzez niedokonanie oceny całościowej kandydatury wynikającej z łącznego zastosowania wszystkich kryteriów. Wykonując kompetencję rozpatrzenia i oceny kandydatury odwołującej się (art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS) oraz obowiązek wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS) i na podstawie kryteriów uznanych za najistotniejsze w postępowaniu konkursowym (art. 35 ust. 2 ustawy o KRS), KRS dokonała - w procedurze głosowania - oceny kandydatury odwołującej się, bez przekroczenia granic przysługującego jej swobodnego uznania. Oceny tej nie może podważyć przeciwstawienie jej przez odwołującą się własnej oceny, opartej na tym samym materiale, jednakże przy odmiennych wnioskach z niego wyprowadzonych, gdyż ta należy do wyłącznej kompetencji KRS.

Przepis art. 42 ust. 1 ustawy o KRS stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, jednakże nie określa wymaganej treści tego uzasadnienia. Brak jest jednak przepisu prawa, który obligowałby KRS do sporządzania tak szczegółowego uzasadnienia uchwały, jak ma to miejsce w przypadku orzeczeń wydawanych na skutek merytorycznego rozpoznania danej sprawy przez sąd w postępowaniu cywilnym. Nie oznacza to jednak, że KRS ma tu całkowitą dowolność i że uzasadnienie uchwały, będące wprawdzie aktem następczym i *de facto* próbą sumarycznego omówienia indywidualnych powodów decyzji poszczególnych członków tego kolegiального organu, nie powinno spełniać minimalnych standardów, w oparciu o które kandydat będzie w stanie poznać motywy podjętej wobec niego decyzji. Obowiązek rzetelnego uzasadniania przez

organy władzy publicznej swoich rozstrzygnięć nie może podlegać dyskusji w państwie prawnym (patrz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 maja 2007 r., SK 68/06). Również orzecznictwie Sądu Najwyższego podnosi się, że celem uzasadnienia uchwały w indywidualnej sprawie jest przedstawienie przesłanek, którymi kierowała się Rada podejmując rozstrzygnięcie zawarte w uchwale i wykazanie, że uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13).

W uzasadnieniu skarżonej uchwały KRS w odniesieniu do Pani E. B. zostały przedstawione osiągnięcia, walory i przymioty odwołującej się i mają one niewątpliwie pozytywną wymowę (s. 16-17 uchwały KRS). Tym samym KRS miała pełną świadomość co do dokonania i przebiegu ścieżki zawodowej odwołującej się, natomiast nie sposób wymagać, aby KRS szczegółowo odnosiła się i przytaczała poszczególne okoliczności dotyczące każdego pojedynczego kandydata po raz wtóry w treści tej samej uchwały. W postępowaniu konkursowym, gdzie rozpatrywane i oceniane są kwestie personalne, trudno jest drobiazgowo wskazać i porównać wszelkie poszczególne elementy, które przesądziły o przedstawieniu lub nieprzedstawieniu danego kandydata Prezydentowi RP. Najistotniejsze, aby organ kolegialny (składający się z wielu członków), jakim jest KRS, dysponował wszystkimi materiałami (akta osobowe, wykaz dokumentacji kandydata na stanowisko sędziego) dotyczącymi danego kandydata (tu: odwołującej się) i na ich podstawie, podjął uchwałę, co miało miejsce w niniejszym przypadku. Uchwała ta stanowi wynik sumy indywidualnych ocen i głosów członków KRS, co powoduje, że niepodobna zwerbalizować w uzasadnieniu wszelkich elementów jakimi kierowali się poszczególni członkowie organu kolegialnego oddając swój głos. Rada ma prawo wskazać w uzasadnieniu uchwały szczególne walory np. doświadczenie zawodowe, które pozytywnie wyróżniają, spośród wielu bardzo dobrych kandydatów, niektórych z nich i postanowić o przedstawieniu Prezydentowi RP tych kandydatów. Jak trafnie stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/12, wręcz słuszna jest praktyka KRS dokonywania ogólnej oceny kandydatów, bez ustalania ich kolejności w oparciu o kryteria szczegółowe. Wszak różne kryteria mogą mieć inną wagę i znaczenie w danej konkretnej sprawie. Nie

sposób wymagać, w szczególności gdy chodzi o ocenę personalną, aby uzasadnienie pisemne decyzji w procedurze konkursowej zawierało szczegółowe i dosłownie wszystkie argumenty, które legły u jej podstaw. W sytuacji takiej, jak w sprawie niniejszej, gdy wybór dokonywany jest na podstawie indywidualnego, tajnego głosowania, taki wymóg uzasadnienia końcowego uchwały KRS, jest po prostu nie do zrealizowania (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2019 r., I NO 33/19).

Z tych przyczyn subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata do objęcia wolnego stanowiska sędziego nie może stanowić wystarczającej podstawy odwołania od uchwały KRS o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko sędziowskie, jeżeli odwołujący się nie sformułował uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste stosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatur zgłoszonych w tej samej procedurze konkursowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12). Weryfikacja kwalifikacji poszczególnych kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziowskie należy wyłącznie do KRS, a podstaw do twierdzenia, że zostały przekroczone granice swobodnego uznania, nie mogą stanowić odmienne - z natury subiektywne - zapatrywania w odniesieniu do własnych osiągnięć, waleorów i przymiotów, które odwołująca się niewątpliwie posiada.

Z powyższych względów odwołanie - wobec niewykazania sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem - podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ Kodeksu postępowania cywilnego w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.